

Книга Даниїла — номер сто вісімдесят чотири

*Субота і Втілення: наріжні камені міллеритського процесу
запечатання*

Jeff Pippenger
2024-04-14

Остаточне випробування для покоління міллеритів, яке не пройшло процес випробування, розпочалося 1856 року з появою більшого світла щодо «семи разів» у двадцять шостому розділі книги Левіта. З 1856 по 1863 рік Лаодикійська звістка ознаменувала завершальний відрізок часу в періоді, що розпочався приходом третього ангела 22 жовтня 1844 року. Той відрізок часу представлений віршами з тринадцятого по п'ятнадцятий одинадцятого розділу книги Даниїла.

Той період часу ілюструється не лише тими віршами, але й історією, яка виконала ті вірші, а також географічним свідченням Паніума, що також є Кесарією Пилипа. Кесарія Пилипа була навмисно відвідана Христом безпосередньо перед розп'яттям, а хрест представляє недільний закон, що представлений у шістнадцятому вірші. 22 жовтня 1844 року Лев із племені Юди в особливому світлі виокремив вчення про суботу. Тоді наприкінці того випробувального процесу Він дав примноження знання щодо «семи часів», а «сім часів» Левіта 26 — це вчення про суботу. Це суботня заповідь про відпочинок землі, яка є прямою паралеллю до суботньої заповіді про відпочинок людей. Пророцтва про час у дві тисячі п'ятсот двадцять років і у дві тисячі триста років обидва завершилися 22 жовтня 1844 року.

Кінцевий період процесу випробування, з 1856 по 1863 рік, став більшим одкровенням Суботи, яку було поставлено в особливе світло на початку процесу запечатування та випробування. Історія, представлена виконанням віршів з тринадцятого по п'ятнадцятий одинадцятого розділу Даниїла, становить період випробування, коли печатка Божа навіки вкарбовується на ста сорока чотирьох тисячах. У тій історії дві палиці Єзекіїля з'єднуються. З'єднання двох палиць символізує поєднання божества з людськістю, а вчення, яке в тій історії поставлене в особливе світло, — це вчення про втілення.

З цієї причини, коли Петро у Кесарії Пилипа визнав Христа Сином Божим, він тим самим визнав, що Христос, як Син Божий, виявляв Свою подвійну природу: будучи божественним Сином Божим, Він узяв на Себе людську плоть і таким чином став Сином Людським.

"Коли учні досліджували пророцтва, що свідчили про Христа, їх було введено в єднання з Божеством, і вони пізнавали Того, Хто вознісся на небо, щоб завершити працю, яку Він розпочав на землі. Вони усвідомили, що в Ньому перебуває знання, яке жодна людина без божественної допомоги не могла б досягнути. Їм була потрібна допомога Того, про Кого звіщали царі, пророки й праведники. Із подивом вони читали й перечитували пророчі описи Його характеру та служіння. Як тьмяно вони розуміли

пророчі Писання! Якими повільними вони були, приймаючи великі істини, що свідчили про Христа! Дивлячись на Нього в Його приниженні, коли Він ходив як людина серед людей, вони не зрозуміли таємниці Його втілення, подвійного характеру Його природи. Їхні очі були затулені, тож вони не цілком розпізнавали Божество в людській природі. Але після того, як їх просвітив Святий Дух, як вони прагнули побачити Його знову і припасти до Його ніг!" Бажання віків, 507.

Період від 22 жовтня 1844 року до 1863 року є часом запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Цей період розпочався з того, що суботу було виділено як особливу істину серед багатьох істин, які розпечатуються впродовж періоду запечатування. У цей період розпочалося звучання Сьомої сурми, що вказує, коли мала завершитися Божа таємниця.

Але в ті дні, коли сьомий ангел почне сурмити, звершиться Божа таємниця, як Він звістив Своім рабам-пророкам. Об'явлення 10:7.

Сьомий ангел — це також третє горе, бо запечатання відбувається в той період історії, коли активні воєнні дії ісламу. Якби мілеритський адвентизм залишився вірним у період, що настав після 22 жовтня 1844 року, іслам, який був стриманий 11 серпня 1840 року, був би розв'язаний.

"Якби адвентисти після великого розчарування 1844 року твердо трималися своєї віри й одностайно слідували у відкриваному Божому провидінні, прийнявши вістку третього ангела й у силі Святого Духа звіщаючи її світові, вони побачили б Боже спасіння; Господь потужно діяв би через їхні зусилля, справа була б завершена, і Христос уже прийшов би, щоб прийняти Свій народ до їхньої нагороди. Але в період сумнівів і невизначеності, що настав після розчарування, багато адвентних віруючих відпали від віри. . . . Так справа була загальмована, і світ залишився в темряві. Якби вся адвентистська спільнота об'єдналася навколо заповідей Божих і віри Ісуса, наскільки інакшою була б наша історія!" Євангелізм, 695.

22 жовтня 1844 року сьома сурма почала лунати, і ювілейна сурма також почала лунати.

І відлічиш собі сім субот років, сім разів по сім років; і час семи субот років буде для тебе сорок дев'ять років. Тоді даси пролунати ювілейній сурмі десятого дня сьомого місяця; у День очищення засурміть у сурму по всій вашій землі. І освятите п'ятдесятий рік, і проголосите свободу по всій землі для всіх її мешканців: це буде для вас ювілей; і кожен повернеться до свого володіння, і кожен повернеться до своєї родини. Левіт 25:8–10.

Коли починається час запечатання ста сорока чотирьох тисяч, лунає сурма, яка означає, що настала війна, яку здійснює іслам, і сурма, що проголошує свободу тим, хто був рабами гріха. Одна сурма позначає зовнішню історію, а інша відображає внутрішній досвід того завітного народу останніх днів. Їхнє рабство припиняється, коли їхня людська природа поєднується з Його божественністю навіки. Лінія на лінію, ці дві сурми є однією сурмою, бо ювілейна сурма звучить лише в День Викуплення, а День Викуплення починається, коли лунає сьома сурма третього горя. Вчення, що представляло обидві сурми в мілеритському

русі, було світлом суботи. Світло, що представляє обидві сурми в ці останні дні, — це вчення про втілення. Лінія на лінію, субота і вчення про втілення — одне й те саме вчення.

Сповідання Петра визнало Месію, а також Сина Божого. Месія є Сином Божим. Месія є творцем, представленим суботою.

Павло ніколи не бачив Христа, коли Він перебував на землі. Він справді чув про Нього та Його діла, але не міг повірити, що обіцяний Месія, Творець усіх світів, Податель усіх благ, з'явиться на землі як простий чоловік. Нариси з життя Павла, 256.

Субота вказує на Творця, і Творцем був той Христос, якого визнав Петро. Син Божий, якого визнав Петро, — це Той, хто поєднався з людською плоттю, щоб стати Сином Людським. Син Божий уособлює втілення.

Христос приніс чоловікам і жінкам силу перемагати. Він прийшов у цей світ у людській подобі, щоб жити як людина серед людей. Він узяв на Себе обмеження людської природи, щоб бути перевіреним і випробуваним. У Своїй людській природі Він був причасником Божої природи. У Своему втіленні Він у новому значенні здобув титул Сина Божого. Сказав ангел Марії: «Сила Всевишнього осінить тебе; тому й те святе, що народиться від тебе, буде назване Сином Божим» (Луки 1:35). Хоч Він був сином людини, Він став Сином Божим у новому значенні. Так Він з'явився у нашому світі — Син Божий, але за народженням споріднений із людським родом. Вибрані послання, книга 1, 226.

У Кесарії Філіпповій подвійне сповідання Петра представляло сто сорок чотири тисячі, які розуміють, що Ісус є Христом, Сином Божим, і вчення про суботу, яке було висвітлене 1844 року, а також вчення про втілення, яке визнається в останні дні. Світло подвійної істини розкривається на початку й у кінці періоду запечатування, що засвідчують історія запечатування з 22 жовтня 1844 року до 1863 року та історія двох голосів вісімнадцятого розділу Об'явлення.

І в мілеритській лінії процесу запечатування, і в пророчій лінії запечатування у вісімнадцятому розділі Одкровення, наприкінці періоду є випробування, коли один клас виявляється як нерозумні діви, як це було з 1856 по 1863 роки, а інший клас виявляється як мудрі діви від липня 2023 року до скоро прийдешнього недільного закону. Той кінцевий період випробування повторює початок цього періоду. Той самий ангел, що зійшов 11 вересня 2001 року, приходять як Михаїл, щоб у 2023 році покликати мертвих до життя: одних — до вічного життя, інших — до вічної смерті. Коли Він приходять, Він повертає Свій народ до підвалин. Дехто відмовляється ходити давніми стежками, дехто ходить ними. Дехто прислухається до голосу сурми, дехто відмовляється слухати.

Так говорить Господь: Станьте на дорогах, і подивіться, і питайте про давні стежки: де добра дорога, ходіть нею — і знайдете спокій для душ ваших. Але вони сказали: Не підемо нею. І поставив я над вами сторожів, кажучи: Слухайте голос сурми. Та вони сказали: Не будемо слухати. Єремія 6:16–17.

Вістка, яку представляє сурма, у яку сурмить сторож, є подвійною. Це сьома сурма ісламу та ювілейна сурма визволення. Це вістка про поєднання божественного з людським, що звершується таємницею втілення і формує характер, підготовлений для печатки Божої, якою є субота. Вістка, праця та обставини, пов'язані з тим заключним періодом запечатування, який розпочався в липні 2023 року, через двадцять два роки після 2001-го, представлені віршами з тринадцятого по п'ятнадцятий одинадцятого розділу книги Даниїла та відвідинами Христа Кесарії Филипової у шістнадцятому розділі Євангелія від Матвія.

У притчі про десять дів усі діви заснули під час зволікання. Ісус сказав своїм учням, що Лазар спить.

Сказавши це, Він далі сказав їм: Наш друг Лазар спить; але я йду, щоб розбудити його від сну. Тоді Його учні сказали: Господи, якщо він спить, то видужає. Та Ісус говорив про його смерть; а вони думали, що Він говорив про відпочинок у сні. Тоді Ісус прямо сказав їм: Лазар помер. Івана 11:10–14.

По закінченні двадцяти одного дня Даниїл побачив видіння, і він був у глибокому сні.

І я, Даниїл, один бачив це видіння; бо люди, що були зі мною, не бачили видіння; але велике тремтіння напало на них, і вони повтікали, щоб сховатися. Тож я зостався сам-один і бачив це велике видіння, і не зосталося в мені сили, бо краса моя в мені обернулася на зів'янення, і не зосталося в мені жодної сили. Та я почув голос його слів; і коли почув голос його слів, я впав у глибокий сон на обличчя своє, обличчям до землі. Даниїла 10:7–9.

Двоє свідків з одинадцятого розділу Об'явлення лежали мертвими на вулиці три з половиною дні, а мертві кості Єзекіїла були в долині. 18 липня 2020 року на дів руху третього ангела прийшов час зволікання — духовної смерті та сну. Через три роки почався процес пробудження та приготування Божого народу останніх днів як Його стяг і могутнє військо. Ангел, який зійшов 18 липня 2020 року, розпечатав істину, як ангели завжди роблять, коли сходять.

Істина, яку він відкрив, полягала в досвіді часу зволікання та першого розчарування. Божий народ останніх днів тоді був розсіяний, і коли в історії настав час їхнього пробудження, їм належало усвідомити та визнати, що вони були розсіяні й що перебувають у часі зволікання. Тоді було послано багато ангелів, або багато звісток, щоб підсилити звістку про час зволікання.

Під кінець другої ангельської вістки я побачив велике світло з неба, що сяяло на Божий народ. Промені цього світла здавалися яскравими, як сонце. І я почув голоси ангелів, що кликали: 'Ось, Жених гряде; вийдіть Йому назустріч!'

Це був опівнічний клич, який мав надати силу звістці другого ангела. Ангелів було послано з небес, щоб пробудити занепалих духом святих і приготувати їх до великої праці, що лежала перед ними. Найобдарованіші люди були не першими, хто прийняв цю звістку. Ангели були послані до смиренних і відданих та спонукали їх піднести клич:

«Ось Наречений гряде; виходьте назустріч Йому!» Ті, кому було доручено цей клич, поспішили і в силі Святого Духа проголосили звістку, пробудивши своїх занепалих духом братів. Ця справа стояла не на людській мудрості й ученості, а на силі Божій, і Його святі, які почули клич, не могли йому протистояти. Найдуховніші першими прийняли цю звістку, а ті, що раніше провадили працю, були останніми, хто прийняв її і допоміг підсилити клич: «Ось Наречений гряде; виходьте назустріч Йому!»

"У кожній частині країни було дано світло щодо вістки другого ангела, і заклик розтопив серця тисяч. Вона поширювалася від міста до міста і від села до села, аж поки очікуючий народ Божий цілковито не пробудився. У багатьох церквах не дозволяли проголошувати цю вістку, і велика група тих, хто мав живе свідчення, покинула ці занепалі церкви. Опівнічний заклик звершив потужну працю. Ця вістка випробовувала серця, спонукаючи віруючих шукати для себе живого досвіду. Вони знали, що не можуть поклатися один на одного." Ранні твори, 238.

Надходження вістки опівнічного кличу в притчі визначає, коли два класи дів виявляють, чи мають вони олію. Мудрі мають олію, нерозумні — ні. Притча здійснилася через працю Самуеля Сноу в історії міллеритів, і в цій праці вістка, яку він проголошував, була розвинута, що відображено в його статтях у міллеритських виданнях того часу. Потім, коли він прибув на табірне зібрання в Ексетері, яке тривало з 12 по 17 серпня 1844 року, також позначається період, що зрештою привів до того, що присутні на зібранні залишили його і проголосили вістку.

Існує "момент у часі", коли звістка про Опівнічний Клич повністю утверджується, і в той момент, на підставі притчі, час випробування закривається для дів. Тому "моменту у часі" передує "період", коли звістка розвивається. Від липня 2023 року звістка про Опівнічний Клич розвивається, і, на відміну від міллеритського сповнення, цю звістку було поширено по всьому світу заздалегідь, до "закриття часу випробування". Коли час випробування закрився наприкінці зібрання в Ексетері, звістка тоді пішла в "кожну частину країни", і "було дано світло щодо вістки другого ангела, і клич розтопив серця тисяч. Він ішов від міста до міста і від села до села, доки очікуючий народ Божий не був повністю пробуджений."

У нашій сучасній історії звістка, яку почали публікувати в липні 2023 року, тепер поширена у ста двадцяти країнах світу, а статті, що висвітлюють розвиток звістки Опівнічного Крику, доступні понад шістдесятма мовами, і їх можна як читати, так і слухати.

Об'явлення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати Своїм рабам те, що має незабаром статися; і, пославши Свого ангела, Він сповістив це Своему рабові Іванові, який засвідчив Слово Боже і свідчення Ісуса Христа, і все, що він бачив. Блаженний, хто читає, і ті, що слухають слова цього пророцтва та зберігають написане в ньому, бо час близький. Об'явлення 1:1–3.

Висвітлення цього повідомлення, як представлене у статтях, було здійснене приблизно за шість місяців двома особами.

«Якщо ті, хто можуть допомогти в —, не будуть пробуджені до усвідомлення свого обов'язку, вони не розпізнають діло Боже, коли пролунає гучний клич третього ангела. Коли світло вийде, щоб освітити землю, замість того щоб стати на допомогу Господу, вони захочуть обмежити Його діло, підганяючи його під свої вузькі уявлення. Дозвольте сказати вам, що в цій останній праці Господь діятиме далеко за межами звичного порядку речей і так, що суперечитиме будь-якому людському плануванню. Будуть серед нас такі, що завжди бажатимуть контролювати Боже діло, диктувати навіть, які кроки слід робити, коли праця просуватиметься вперед під керівництвом ангела, який приєднується до третього ангела в посланні, що має бути дане світові. Бог використає шляхи й засоби, через які буде видно, що Він бере кермо у Свої руки. Працівники будуть здивовані простими засобами, які Він використає, щоб здійснити й довершити Своє діло праведності.» Свідчення для служителів, 300.

Лев із племені Юди тепер привів Свій народ останніх днів до віршів з 13-го по 15-й одинадцятого розділу книги Даниїла, відкриваючи історію, представлену подіями 200–63 рр. до н. е., а також шістнадцятим розділом Євангелія від Матвія та історією візиту Христа до Кесарії Филипової. І пророцтва, і історія їх виконання узгоджуються з тією частиною книги Даниїла, що була запечатана до останніх днів. Книги Даниїла й Об'явлення — це одна книга, тож в останні дні, безпосередньо перед закриттям випробувального часу, Об'явлення Ісуса Христа розпечатується, і це Об'явлення включає ту частину Даниїла, що стосується останніх днів. Час настав для завершення табірних зборів в Ексетері.

І він каже мені: Не запечатай слів пророцтва цієї книги, бо час близький. Неправедний нехай і далі чинить неправду; і нечистий нехай і далі скверниться; і праведний нехай і далі чинить праведність; і святий нехай і далі освячується. Об'явлення 22:10–11.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Ось, настають дні, говорить Господь Бог, коли Я пошлю на землю голод, — не голод хліба, і не спрагу води, а жадоху чути слова Господні. І будуть вони блукати від моря до моря, і від півночі аж до сходу; будуть бігати туди й сюди, шукаючи слова Господнього, та не знайдуть його. Того дня знемагатимуть від спраги вродливі діви та юнаки. Ті, що клянуться гріхом Самарії й кажуть: «Живий бог твій, Дане!» і: «Жива дорога до Беер-Шеви!», — ті впадуть і вже більше не встануть. Амос 8:11–14.